

divé tvrzení žalující strany, že povinná strana postoupila jí ze své pohledávky za obcí část 5.000 Kč dříve, než platební záповěď byla obci jako poddlužníku doručena. Postup stal se platně, ježto předmětem postupu podle § 1393 obč. zák. mohou býti i pohledávky budoucí, pokud není pochybnosti o osobě příštího dlužníka a o pohledávce samé co do jejího vzniku (sb. n. s. čís. 4740 a 5604), jak tomu v souzeném případě bylo. Postupem přešla postoupená část pohledávky firmy P. do jmění žalující strany (§ 1394 obč. zák.) a tím nabyla žalující strana právo, nedopouštějící výkon exekuce na postoupenou částku. Aktivní legitimace žalující strany plyne z práva, jehož postupem nabyla pro sebe a jež ji opravňovalo k žalobě podle § 37 ex. ř. Tím padá námitka nedostatku právního zájmu na bezodkladném určení podle § 228 c. ř. s., neboť žaloba podle § 37 ex. ř. jest zvláštním druhem všeobecné žaloby určovací podle § 228 c. ř. s., při níž zákon právní zájem předpokládá. Otázka, zda pohledávka jako pohledávka budoucí mohla býti platně zabavena, jest pro tento spor právoplatně rozhodnuta tím, že zabavení nabylo právní moci. Třetí osoba nemůže podle § 37 ex. ř. napadati exekuci z důvodu, že neměla býti povolena; pro ni jest rozhodujícím jen, že exekuce byla povolena a není dosud skončena. Oba tyto předpoklady tu jsou, a to i předpoklad, že exekuce není dosud skončena, ježto peníze na soudě složené nebyly dosud vydány. Návrh ad 2. jest podle § 37 ex. ř. nepřijatelný. Žalující strana nemá právo žádati, by žalovaná strana nebyla vůbec uspokojena, nýbrž jen, by nebyla uspokojena z jejích peněz.

Čís. 10367.

Rozluky podle § 17 rozl. zák. lze se domáhati i tehdy, bylo-li žalobě o rozvod manželství od stolu a lože vyhověno podle zjištění získaných výsledkem stran.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1930, R I 849/30.)

Na manželovu žalobu byl právoplatnými rozsudky procesního i odvolacího soudu povolen rozvod manželství od stolu a lože z viny obou stran, protože si manželé vzájemně těžce ubližovali, protože se opětovně a citelně na cti uráželi a protože mezi nimi nastal hluboký rozvrat manželský, k němuž přispěli oba manželé rovným dílem. Na podkladě těchto rozsudků vyslovily nížeší soudy na manželův návrh rozluku manželství podle § 17 rozl. zák., došedše k přesvědčení, že by skutečnosti, vyšlé najevo ve sporu o rozvod, byly již tehdy odůvodnily výrok o rozluce podle § 13 písm. e) a h) rozl. zákona, kdyby oň bylo bývalo žalováno. Zároveň převzaly do rozlukového usnesení také výrok o vině z rozsudku o rozvod.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací rekurs manželky by mohl míti úspěch jen za předpokladů § 16 nesp. říz., jichž tu není. Stěžovatelka spatřuje zřejmý rozpor rozhodnutí se zákonem v tom, že prý v rozvodovém sporu bylo zjištěno jen výsledkem stran, že k odpuštění nedošlo, že manželka i ještě později manželu nadávala a že se manželé chovali způsobem, který vedl k hlubokému rozvratu. Stěžovatelka napadá takto v nesporném řízení zjištění skutečností ve sporu rozvodovém a zastává názor, že v řízení rozlukovém podle § 17 rozl. zákona nelze přihlížeti k tomu, co bylo zjištěno ve sporu rozvodovém výsledkem stran, protože tohoto průvodu nelze v rozlukovém řízení použítí a protože nesporný soudce může vysloviti rozluku jen, kdyby ji byl býval mohl vysloviti i sporný soudce. Tento názor jest mylný. I kdyby bylo tvrzení stěžovatelčino o jediném důkazu výsledkem stran o určitých skutečnostech v této všeobecnosti pravdivé (ač není), nic by jí to neprospělo. Nejvyšší soud vyslovil již v plenárním usnesení ze dne 9. února 1921, čís. pres. 163/21, uveřejněném pod čís. 918 sb. n. s. a zevrubně odůvodnil i v dalším rozhodnutí čís. 1711 sb. n. s., že lze povolití rozluky manželství podle § 17 rozl. zák. i na podkladě rozsudku pro zmeškání (což jest ještě méně, než kontradiktorní rozsudek, vybudovaný třeba jen na výsledku stran), vyslovil dále, že zákon nijak nepředpisuje, aby rozlukové důvody v mimosporném řízení podle § 17 rozl. zákona byly zjištěny objektivně podle zásad platných pro rozlukové spory a posléze, že se zákon nezmiňuje o způsobu, jakým byly skutečnosti zjištěny ve sporu rozvodovém. Důvody rozhodnutí čís. 1711 sb. n. s. výslovně pojednávají také o případě, že by bylo žalobě o rozvod vyhověno podle zjištění získaných výsledkem stran. Nejvyšší soud nemá příčiny, by se v souzeném případě uchýlil od zmíněných právních názorů a odkazuje stěžovatelku na podrobné důvody citovaných rozhodnutí. Pokud jde o výrok o vině, převezme jej rozlukové usnesení podle § 17 rozl. zák. prostě z právoplatného rozsudku rozvodového, neobírajíc se již otázkou viny.

Čís. 10368.

Věřitelova přihláška k vyrovnání má zpravidla jen význam formální, sleduje účel použití hlasovacího práva, nerozhoduje však o jsoucnosti pohledávky. To však nevylučuje, by nebylo lze ve způsobu a v obsahu přihlášky spatřovati zřeknutí se částky, jež v přihlášce byla pominuta, nanejvýš přihlásil-li věřitel k vyrovnacímu řízení svým právním zástupcem na úrocích, máje v rukou rozsudek o jejich výši, částku menší, aniž za vyrovnacího řízení, v němž bylo o jeho pohledávce pro její částečnou spornost výslovně jednáno, přihlášku opravil.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1930, Rv I 1913/29.)

Žalobce domáhal se nepřipustnosti exekuce vedené proti němu k vydobytí pohledávky, tvrdě, že vymáhaná pohledávka pochází z doby před